ontsteltenis gevloden, en allengs werd deze vervangen door een glimp van zelftevredenheid, en om den wijden mond kwam een glimlach even op. . . .

Hij had de gestalte herkend. Het was Crockaert, de nieuwe veldwachter. Een pleizierig gevoel van veiligheid had die herkenning hem gegeven. Welk een uitkomst, welk een uitkomst! Crockaert zou vermoeid zijn, en liever rijden. Hij zou wat aanzetten, hem achterop zien te komen, en hem uitnoodigen bij hem in te stappen. Wat een fortuintje. Hij kwam als een engel uit den Hemel, die Crockaert. Het kòn niet gelukkiger treffen. De veldwachter, de veiligheid in persoon naast hem; hij, Dirckx, was om zoo te zeggen al behouden thuis. En wat eigenlijk het allermooiste van de zaak was, — zoo mijmerde de gierige boer, — deze veiligheid kostte niets; geen rooien cent. En hij prees zijn gelukkig gesternte, dat hem ervan weerhouden had, dien morgen zijn knecht mee te nemen. Daar zou hij anders een gulden mee achterop zijn geweest. Terwijl nu op deze manier. . . . Klakkend met de tong zette hij Trui aan. Het dier hield zijn versneld drafje echter niet lang vol. Maar als Dirckx hem met de zweep af en toe op het kruis tikte, ging het wat vlugger. Spoedig was Crockaert ingehaald.

— Heila, riep boer Dirckx den veldwachter toe, terwijl hij Trui inhield, — heila, Crockaert, — ge zult wel vermoeid zijn. Stap in.

— Ik en niet, verweerde zich Crockaert, die een streng en onomkoopbaar politieman was, — ik loop even lief als dat ik rijd.

— Maar neen, dat meent ge niet . . . praatte Dirckx zeer verbaasd.

— Toch, toch, hernam Crockaert, en keek den boer strak aan met zijn stugge, harde oogen.

— Maar je moet toch denzelfden kant op, en kunt gerust instappen. Het kost niets.

— Ge zoudt me anders wel liever het vervoer willen berekenen, grinnikte Crockaert, die van Dirckx' gierigheid wel in de buurt had hooren spreken, met een sluw grijnsje onder de zwarte borstelige snorren. — Om je een genoegen te doen, zei hij dan, en zijn knuppelstok in den voorbak leggend, kwam hij langzaam als onwillig in het karretje klauteren, en zette zich naast Dirckx.

— Een zonderlinge brombeer die hèèle nieuwe veldwachter, mopperde de boer in zichzelf, maar toch poogde hij een gesprek in te zetten.

— Het is 'n schoone navend, begon hij.

— Ja, mompelde de veldwachter op een toon van „wat gaat dat jou aan" . . . .

— Het is niet zoo bijster warm geweest vandaag, hernam Dirckx.

— Neen, deed Crockaert op een manier of hij zeggen wou: „dat zal mij m'n zorg wezen."

Stilte. Een late vogel tjiepte in het hakhout nabij hen. Dan was het weer doodstil.

— Het is toch veel gemakkelijker dan loopen, hè? prees de boer na een poosje.

— Ja, bromde de veldwachter, nauwelijks verstaanbaar.

Boer Dirckx haalde de schouders eens op. Met dien man was geen goed garen te spinnen. Je moest hem de woorden uit den mond halen. Heelendal opgeven deed hij het echter nog niet. Na een poosje zei hij:

— Het wordt wat frisscher.

Maar geen antwoord kwam meer van den mond van Crockaert.

Dirckx keek eens naar den zwijgenden makker naast hem, en bemerkte nu, dat de man, vermoedelijk in slaap gewiegd door het lijzige dribbeldrafje, was ingedommeld. Dirckx haalde de schouders eens op. — Goed, dan niét praten, bromde hij in zichzelven, — al geeft hij geen kik, dat neemt toch niet weg, dat hij daar zit, en dat mij zoolang hij daar zit niets gebeuren kan.

Langzaam vorderde het spannetje met de twee zwijgende mannen door den avond. De schemering daalde, naar het leek in steeds sneller tempo. De omtrekken van de bosschen vervaagden, over de heide lag een grijze groote schaduw. De lucht verloor allengs wat zij aan paarlend licht had, meer en meer, en een vaal duister trad ervoor in de plaats. De wegbermen waren nauwelijks meer te onderscheiden. In de diepe stilte klonk het tredje van de hit, het zoore gekners van de wielen; ook een zacht geronk mengde zich al sedert een poos in die geluiden; het was de stuursche veldwachter Crockaert, die snorkte in den slaap.

Zij waren het laatste bosch door. Nog 'n smal pad, en Dirckx zou zijn woning hebben bereikt. Hij begon, door-en-door tevreden over den goeden afloop, zijn kosteloozen bewaker zachtjes aan te porren om hem wakker te maken.

— Wij zijn er, sprak hij hem vriendelijk toe, terwijl hij hem de hand op den schouder legde, — we zijn aan mijn woning. Een stapje of honderd. En je ben ook thuis.

Boosaardig bromde Crockaert hem een onverstaanbaar woord tegen.

— In zijn slaap is hij nòg kwaad, mompelde Dirckx, terwijl hij Trui inhield.

— Waar zijn we? schreeuwde de veldwachter nu, plotseling uit z'n dut ontwakend, — waar zijn we? Je kunt geen hand voor je oogen zien, kerel. Waarom heb je je lantarens niet aan . . . .

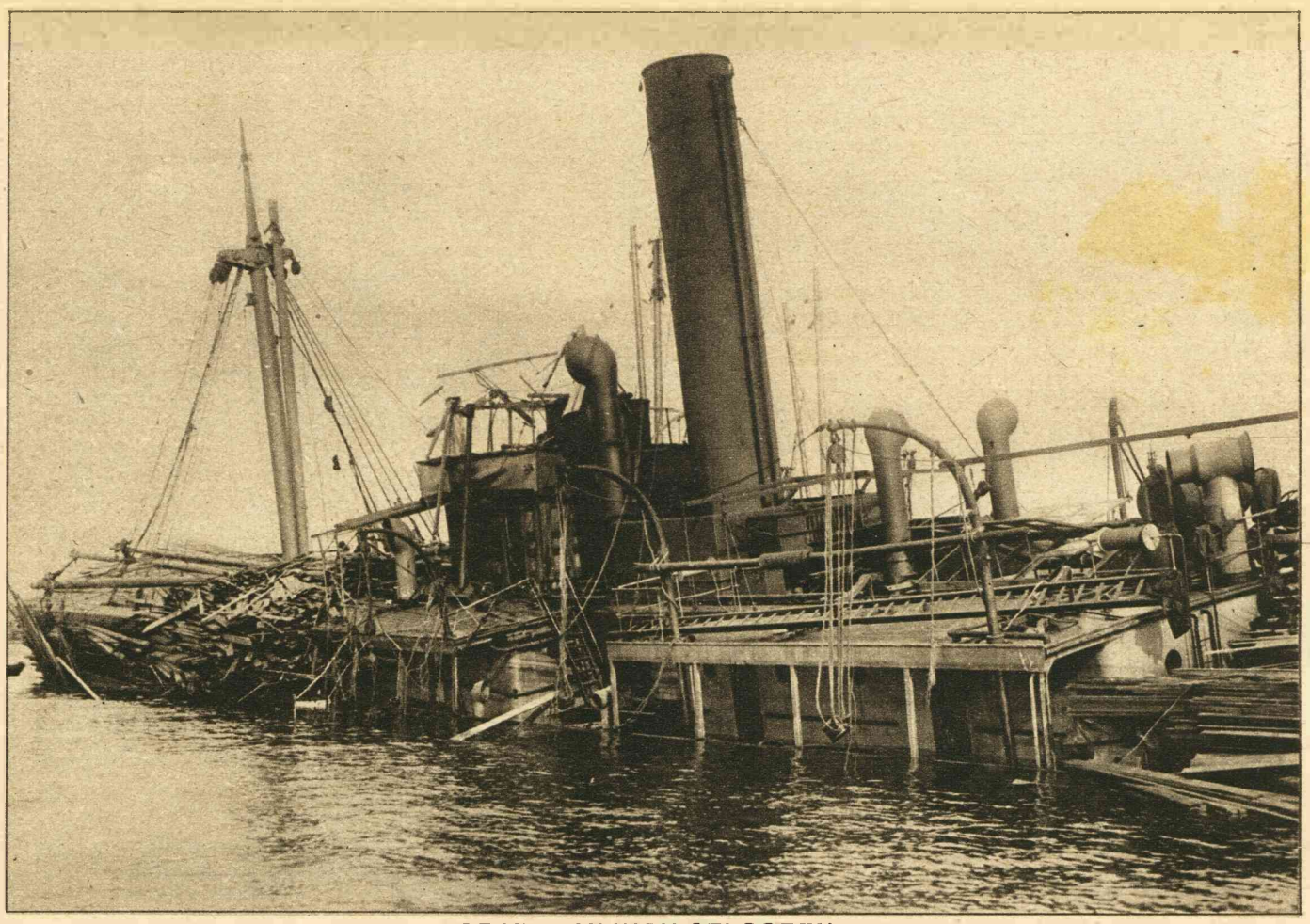
— Lantaarns. . . hakkelde de gierige Dirckx, of hij van den pruis geen kwaad wist.

— Ja, lantaarns, lantaarns, deed norsch en kort de veldwachter, terwijl hij afstapte, — het is waarachtig meer dan tijd. Ik bekeur je.

— Maar. . . . maar. . . . stotterde Dirckx, die naar woorden zocht om de betoonde gastvrijheid te doen gelden als verzachtende omstandigheid.

— Ik bekeur je, en daarmee uit, zei kort en kwaadaardig de man der wet, en hij verdween in het duister van den landweg, den ontstelden boer aan zijn lot overlatend.

Bourrico.

OP VIER MIJNEN GELOOPEN.

Het Duitsche stoomschip de „Turin" met een lading gezaagd hout onderweg naar Duitschland, is even voorbij Terschelling op een viertal mijnen geloopen. Het schip werd aan bakboordzijde getroffen, ter hoogte van de machinekamer, die onmiddellijk vol water begon te loopen. Daarna werd het schip nog 3 maal achter elkaar getroffen, waarom men het geraden vond het te verlaten daar het gevaarlijk begon te kapseizen en de hutten en het logies vol water waren geloopen. Door sleepbooten is het nog tot den Hoek van Holland kunnen gesleept worden, waar het aan den Zuidwal aan den grond is gevaren. Onze foto laat de „Turin" zien ter hoogte van de machinekamer. Van den deklast, gezaagd hout, is een groot gedeelte weggespoeld, daar het hout reeds op het water dreef.

VERSMAAD. . .

:: DOOR DORA MUSBACH ::

Alleen voor Amsterdammm. . . . Amsterdammm . . . ." De conducteur knalde de portieren dicht, verscheidene gezichten tuurden door de raampjes, wuivend 'n afscheidsgroet aan de op 't perron achterblijvende familie of kennissen; eenige passagiers bromden iets over „menschen die altijd op 't nippertje kwamen!"

Dit doelde blijkbaar op 'n bejaarde dame aan den arm haastig meegevoerd door 'n jonge vrouw, die torste 'n valies en 'n reusachtigen bouquet erica's.

„Hier dan maar in... vlug alstublieft. . . . in niet rooken. . . geen plaats in 'n dames-coupé," beet onvriendelijk, kort-af, de conducteur haar toe. Gelukkig!.... zij zaten.... in den sneltrein van Hilversum naar Amsterdam.

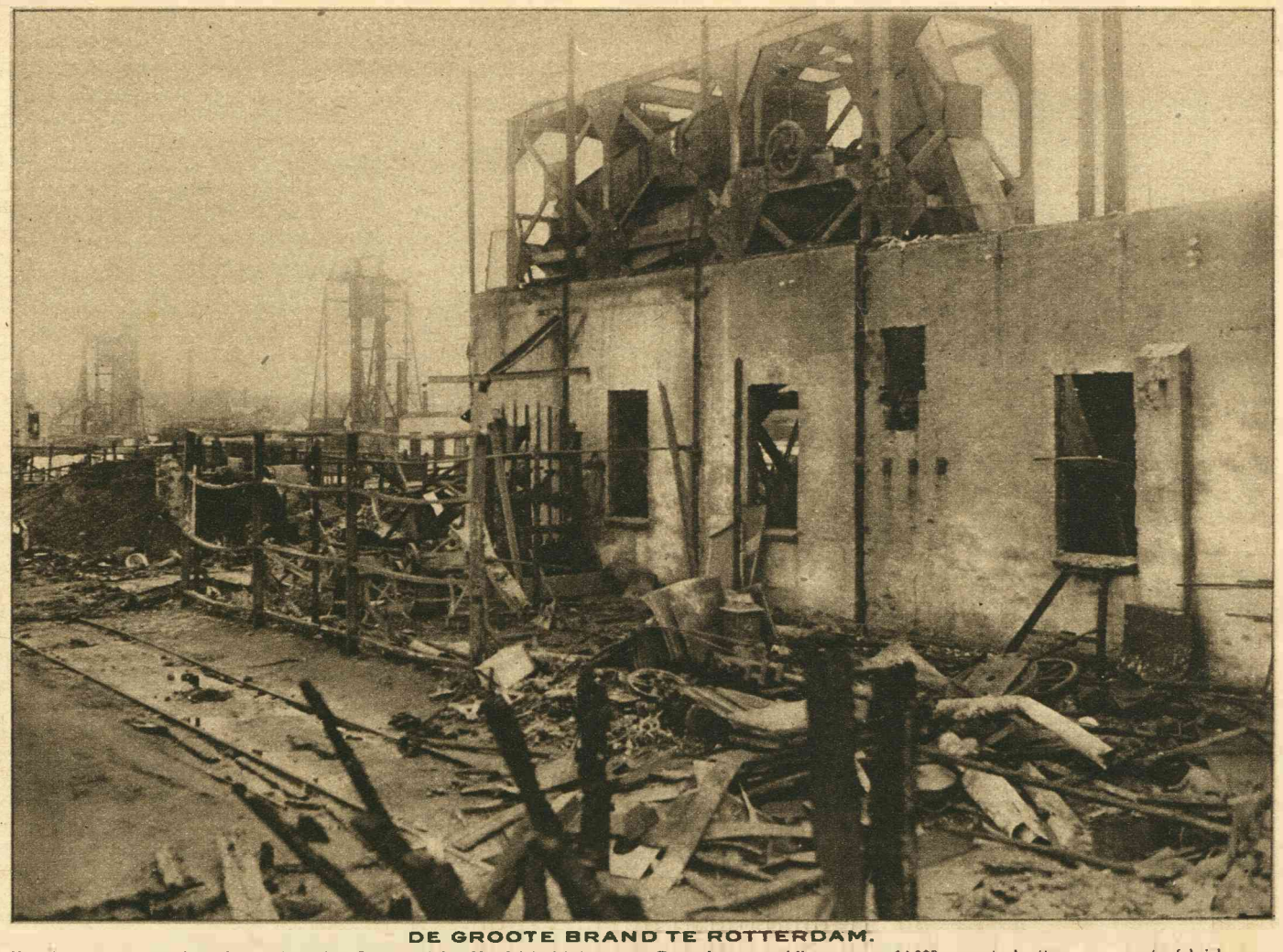
In 't sombere duister van herfstavond zette de trein zich in beweging.

„Zit u zoo goed, moeder?"

„Ja kind. . . . hè, dat was loopen. . . Is 't hier vol? 't Is hier benauwd!"

De passagiers fixeerden de bijna te laat gekomenen, de oude blinde vrouw, eenvoudig gekleed in 't zwart, en de dochter, 'n tengere jonge vrouw met bleeke zacht-lijnende wangen, donker haar, bij de

(Zie vervolg op pag. 10)

DE GROOTE BRAND TE ROTTERDAM.

Van den grooten brand op de terreinen der Gemeentelijke Handelsinrichtingen te Rotterdam, waarbij ongeveer 14.000 groentenkratten, een groote fabriek voor anthracietbreken, enz., verloren gingen, geven wij hierboven een foto, die aantoont, hoe groot de aangerichte verwoesting is. Een reusachtig groote kolenbreekmachine, is zooals men ziet eveneens totaal geruineerd. Alleen door het krachtdadig optreden der brandweer zijn onberekenbare onheilen voorkomen.